

оня ми ти приемникъ като живъ човѣкъ! У свѣта нѣкжде пѣятъ и свирятъ, а ти се чини, че сж тука предъ тебе.

— Чудесно изобретение! — дума въ себе си Симонъ, а ржката все продължаваше да го щрака.

— Сега ще ви говори докторъ Пенчевъ, — събщи радиото.

Веднага докторъ Пенчевъ, като че бѣше сръдъ хората, почна да разправя, какъ човѣкъ може да се предпази отъ лоша зараза, когато се нарани.

Симонъ трепна и се заслуша.

— Нищо и никаква рана по-нѣкога може да умори човѣка, — захвана докторътъ, — ако не знаемъ, какъ да се предпазимъ. Затова първата работа е да се измие и изчисти раната съ нѣкоя обеззаразителна вода, която ще ви дадатъ въ аптеката. Ако сте въ село и нѣмате аптека, ще промиете раната съ спиртъ или съ ракия. Ако и това нѣма, съ топла вода и сапунъ. Направете хубава промивка и се не бойте! Ако не сте взели мѣрки и усѣтите болки и зачервяване, търсете лѣкаръ, колкото се може по-скоро! . . .

Симонъ трепна при тия думи. Той викна съседа си Коля, каза му нѣщо. Коля отиде, впрегна каручката, и

двамата веднага заминаха въ близкото голѣмо село, кждето имаше лѣкаръ.

Лѣкарътъ го прегледа и му каза:

— Ако още два часа бѣше закъснѣлъ, никой не можеше да те спаси. Сега само малкиятъ прѣстъ ще ти отиде. Трѣбва да се отрѣже.

Привечеръ Симонъ и съседътъ му Коля се връщаха съ каручката въ село.

— Знаешъ ли, Коля, — говорѣше Симонъ ободренъ. — Не ме боли вече. И треската ми мина. Ама отиде ми прѣстетото, отрѣза го пустиятъ му докторъ.

— Нали си спаси живота! — каза Коля. — Безъ прѣстче ще можешъ пакъ да си рабо-